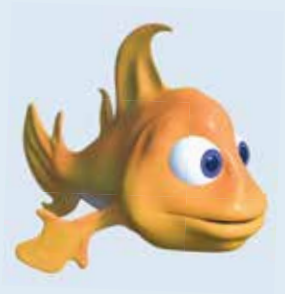

UMETNOST JE!

PEDAGOŠKI PROGRAM GALERIJE MIKLOVA HIŠA

GALERIJA MIKLOVA HIŠA
Umetnost je!
Pedagoški program Galerije Miklova hiša

IZDALA:
Galerija Miklova hiša, zanjo Ana Pucelj

ZALOŽIL:
Javni zavod Rokodelski center Ribnica,
zanj Polona Rigler Grm

AVTORICA UVODNE BESEDE:
Ana Pucelj

AVTORICA BESEDILA UMETNOST JE ZAME:
Lela B. Njatin

AVTORICI BESEDILA UMETNOST JE TUDI ZATE:
Ana Pucelj in Nina Rojec

IDEJNA ZASNOVA:
Ana Pucelj in Teja Lesar

UREDILA:
Ana Pucelj

JEZIKOVNI PREGLED:
ALAM Aleš Lampe s.p.

OBLIKOVANJE SLIKOVNEGA GRADIVA:
Center za mladinsko kulturo Kočevje,
zanj Freeloaders Media House

GRAFIČNO OBLIKOVANJE:
Biro 22, zanj Tajda Češarek

TISK:
P&G Tiskarna Ribnica

NAKLADA:
1000

Prva izdaja, prvi natis
Ribnica, 2019

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

37:069(497.4Ribnica)(083.97)

ROKODELSKI center Ribnica. Galerija Miklova hiša
Umetnost je! : pedagoški program Galerije Miklova hiša / [avtorica besedila Umetnost je zame Lela B. Njatin ; avtorici besedila Umetnost je lahko tudi zate Ana Pucelj in Nina Rojec ; avtorica uvodne besede, uredila Ana Pucelj]. - Ribnica : Javni zavod Rokodelski center, 2019

ISBN 978-961-94418-1-7
1. Gl. stv. nasl. 2. Pucelj, Ana
299253504

Publikacija je nastala v okviru projekta z naslovom Celostni pedagoški program Galerije Miklova hiša. Naložbo sofinancirata Republika Slovenija in Evropska unija iz Evropskega sklada za regionalni razvoj.

galerija miklova hiša

ROKODELSKI CENTER RIBNICA
ZAVOD ZA ROKODELSTVO, MUZEJSKO IN GALERIJSKO DEJAVNOST

EVROPSKA UNIJA
EVROPSKI SKLAD ZA

LAS Po poteh dediščine od Turjaka do Kolpe

U M E T N O S T J E !

PEDAGOŠKI PROGRAM GALERIJE MIKLOVA HIŠA

galerija m miklova hiša

UMETNOST JE!
uvodna beseda

Otroška didaktično-ustvarjalna knjiga Umetnost je! je nastala v okviru projekta z naslovom Celostni pedagoški program Galerije Miklova hiša, ki je sofinanciran iz sredstev Evropskega sklada za regionalni razvoj.

Publikacija je zasnovana kot učno gradivo in je sestavljena iz dveh vsebinskih sklopov, ki ju povezujeta ribniška bajeslovna lika Ribica in Velikan. Prvi del publikacije, ki je oblikovan kot pravljična zgodba, temelji na predstavitvi izbranih umetniških del iz Likovne zbirke Galerije Miklova hiša, preko katerih se lahko bralec seznani s temeljnimi zvrstmi likovne umetnosti in nekaterimi ključnimi pojmi umetniškega ustvarjanja. Didaktično naravnani pravljici sledi drugi sklop, ki je namenjen samostojnemu ustvarjanju in mlademu bralcu omogoča razvijanje lastne kreativnosti, obenem pa spodbuja njegovo vizualno občutljivost in ga seznanja s številnimi možnostmi likovne govorice. Izobraževalno-ustvarjalna publikacija tako predstavlja uporaben didaktični pripomoček, ki v okviru galerijske institucije služi predvsem oblikovanju in izvajanju pedagoških programov s poudarkom na inovativni interpretaciji Likovne zbirke, obenem pa s svojo vsebino spodbuja javnost k poznavanju lokalne kulturne dediščine ter razvijanju kritične miselnosti in zmožnosti lastne interpretacije.

Projekt Celostni pedagoški program Galerije Miklova hiša predstavlja nadaljevanje in nadgradnjo vizije, ki je bila začrtana že v samem začetku delovanja galerijske institucije. Temeljne usmeritve pedagoškega dela so bile oblikovane že v začetku devetdesetih let prejšnjega stoletja, ko se je Galerija Miklova hiša zavzela za odkup in pridobitev Didaktične zbirke. Namen oblikovanja likovnopedagoške zbirke, ki jo zaokroža širok izbor raznolikih umetniških del, je bil usmerjen predvsem v predstavitev spoznanj o zakonitostih likovnega ustvarjanja, v spodbujanje odgovornosti do poznavanja likovnosti in v ustvarjanje odnosa do likovnih stvaritev. Didaktično zbirko, ki je bila zasnovana v času okrnjene galerijske dejavnosti v lokalnem ribniškem prostoru ter je ustrezala razvoju in pojmovanju umetnosti osemdesetih in devetdesetih let, danes težko dojemamo kot enega temeljnih didaktičnih pripomočkov v okviru neformalnega

izobraževanja s področja sodobne likovne ustvarjalnosti. V skladu z razvojem ter novim in spreminjajočim se pojmovanjem umetnosti se je pojavila potreba po reformi pedagoškega dela znotraj galerijske institucije in oblikovanju kakovostnega pedagoškega programa s pomočjo novih, sodobnejših pristopov.

Z oblikovanjem revitaliziranega strokovnega pedagoško-izobraževalnega programa, ki predstavlja temelj omenjenega projekta, želimo prispevati k razvoju otrokovega opazovanja, razumevanja in doživljanja modernih in sodobnih umetniških del, hkrati pa spodbuditi njegovo odgovornost do poznavanja in varovanja likovne kulturne dediščine, ki je vezana tako na lokalni kot tudi širše slovenski prostor. S pomočjo induktivno zasnovane vzgoje, pri čemer v ospredje postavljamo umetnost, pa želimo posredno spodbuditi tudi socialni in moralni razvoj pri otrocih.

V okviru oblikovanja in izvajanja pedagoškega programa želimo slediti sodobnim spoznanjem, ki jih narekujejo aktualne smernice pedagogike in andragogike na področju likovne umetnosti. S tem namenom smo zasnovali številne didaktične pripomočke, s katerimi želimo likovno izobraževati in usmerjati kreativnost pri otrocih, hkrati pa si prizadevamo prispevati tudi k razvoju in nadgradnji slovenske galerijske in muzejske pedagogike. Za potrebe pedagoškega dela smo uredili pedagoško sobo, oblikovali štiri družabne igre na temo likovne umetnosti za odrasle in otroke, izdali didaktično-ustvarjalno knjigo in zasnovali risano animacijo na temo Likovne zbirke, ki jo hrani Galerija Miklova hiša. Z navedenimi materialnimi pripomočki in idejnimi predlogi želimo pedagogom ponuditi možnost seznanjanja in vključevanja sodobnih didaktičnih pristopov v učne procese na področju likovne vzgoje in splošnega izobraževanja. Galerijsko okolje, ki ga v prvi vrsti definirajo umetniška dela, želimo dopolniti s kreativnimi idejami in inovativnimi didaktičnimi pripomočki ter ga s tem spremeniti v prostor igre, raziskovanja in uresničevanja novih zamisli.

Ana Pucelj, Galerija Miklova hiša

1

U M E T N O S T

J E Z A M E

»KAKŠEN HRUP JE TO?« SE JE RAZHUDILA RIBICA.
SONČEN DAN JE BIL. ČUDOVITO SONČEN. KOT USTVARJEN ZA POHAJKOVANJE PO TRAVNIKIH. RIBICO JE SONCE ZVABILO IZ GALERIJE, KJER JE DOMA.
NA SONČNI JASI PA JE ZASLIŠALA ENO ZA DRUGIM:
»ŽDRONG! … ŽDONK! … ŽDK!«
SLEDILA JE ZVOKU IN ZAGLEDALA VELIKANA.
TUDI ON JE SONČEN DAN IZKORISTIL ZA LASTNO VESELJE. DVIGOVAL JE SKALE, KI SO LEŽALE NA JASI IN JIH LUČAL VSENAOKROG. KO SO PADALE NAZAJ NA TLA, SE JE TRESLA ZEMLJA.
»DOBER DAN,« GA JE PREKINILA RIBICA.
VELIKAN JE BIL PRESENEČEN, DA STA SE SREČALA.
»S SKALAMI SE UKVARJAŠ? ZATE IMAM NEKAJ VELIKO BOLJŠEGA! PRIDI,« GA JE RIBICA POVABILA S SEBOJ.

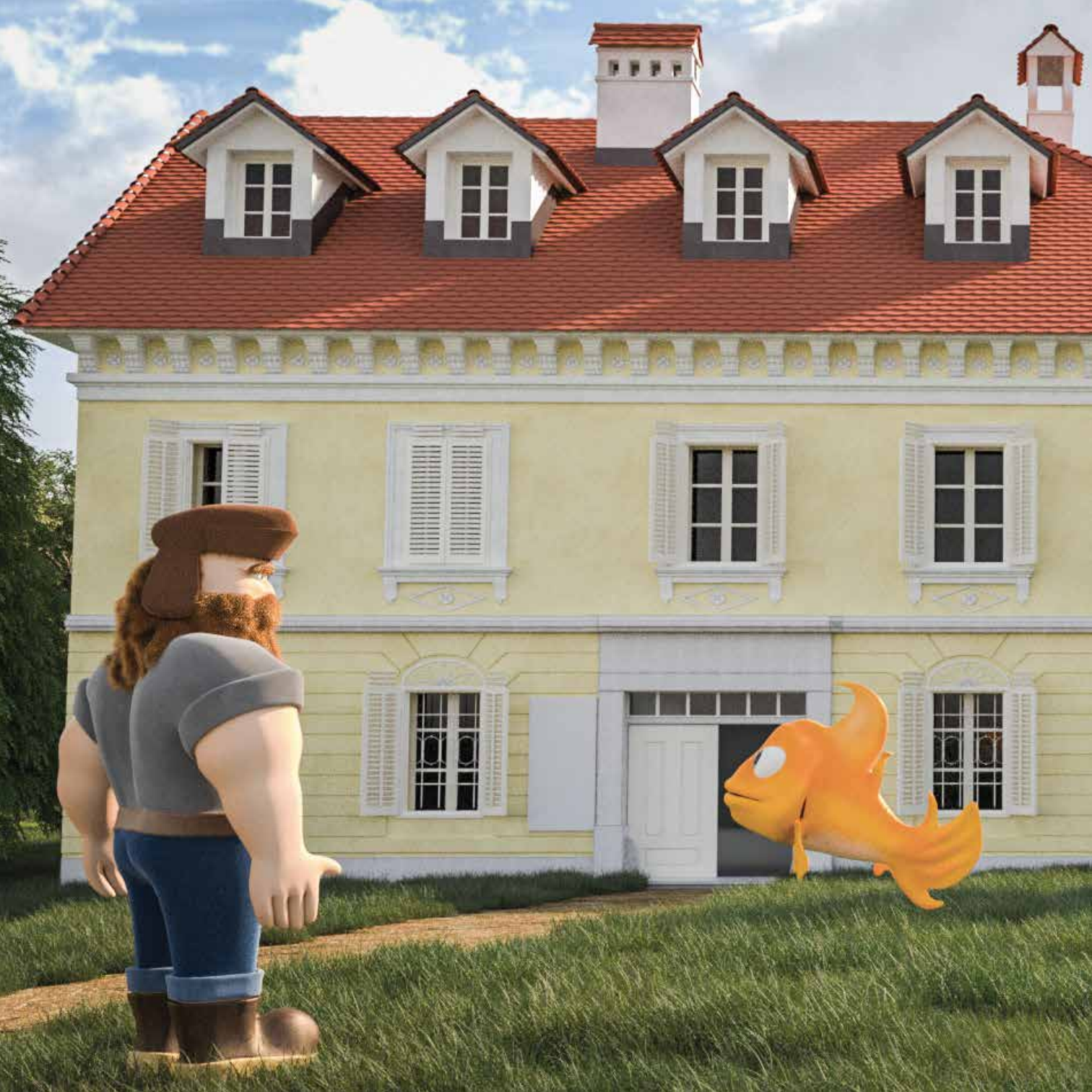

»TO JE GALERIJA MIKLOVA HIŠA!« JE RIBICA PONOSNO OZNANILA VELIKANU, KO STA STALA PRED PRAGOM HIŠE SREDI RIBNICE.
VELIKAN SE JE MORAL ZELO SKLONITI, DA JE LAHKO VSTOPIL SKOZI VRATA, TAKO VISOK JE BIL.
PA ŠE V ZADREGI SE JE ZNAŠEL: »RIBICA, MENI TA UMETNOST ...« A JE RIBICA ZAKLJUČILA NJEGOV STAVEK: »... NE POVE NIČ? NE SKRBI, ZA ZAČETEK TI BOM VSE POVEDALA JAZ, POTEM TI BODO ZAGOTOVO PRIPOVEDOVALE KAR UMETNINE.«

V NAJVEČJI DVORANI GALERIJE JE RIBICA VELIKANU POKAZALA SLIKO MOSTU, PO KATEREM STA PRIŠLA V MESTO.
»KAKOR DA GLEDAM PRAVI MOST!« JE BIL NAVDUŠEN VELIKAN.
»TO JE SLIKA V REALISTIČNEM SLOGU,« JE POJASNILA RIBICA.

»ALI PREPOZNAŠ ISTI MOST TUDI NA TEJ SLIKI?« JE VPRAŠALA VELIKANA POTEM, KO MU JE POKAZALA DRUGO SLIKO.
VELIKAN JE PRIBLIŽAL NOS K SLIKI IN REKEL: »MOGOČE.«
NATO JE STOPIL DVA KORAKA PROČ OD NJE IN UGOTOVIL: »PA RES.«
RIBICA GA JE POHVALILA, DA JE SPOZNAL MOST NA SLIKI: »BOLJ KOT Z OČMI JO JE POTREBNO GLEDATI Z MISLIMI. TA SLIKA JE V ABSTRAKTNEM SLOGU. ZATO NI VSE VIDETI TAKO, KOT JE V NARAVI.«
VELIKAN SE JE POSTAVLJAŠKO RAZKORAČIL IN ZATLAČIL ROKI V ŽEPA HLAČ, KAKOR DA MU JE ŽE VSE JASNO: »DA, DA.«

ZDAJ GA JE RIBICA POVABILA K TRETJI SLIKI: »ŠE TOLE SI PODROBNO OGLEJ.«
VELIKAN JE POGLEDAL LEVO STRAN SLIKE, PA DESNO STRAN IN SPET
OD DESNE PROTI LEVI.

MALCE JE POMOLČAL, POTEM PA DEJAL: »NEKAJ DELCEV JE LESENIH IN NEKAJ JIH JE IZ TKANINE. PRILEPLJENI SO NA PODLAGO.«
»AHA,« JE BILA ZADOVOLJNA RIBICA, »TEMU REČEMO KOLAŽ.«

VESELO JE RAZKAZOVALA VELIKANU ŠE VEČ UMETNIN: »TALE JE NENAVADNE OBLIKE ...

TALE JE GRAFIKA. UMETNIK JE VREZAL PODOBO V LESENO PLOŠČO, NATO PA JO JE PREBARVAL IN ODTISNIL NA PAPIR. ...
NA TEJ FOTOGRAFIJI PA SO PREDMETI RAZPOREJENI V NATANČNO DOLOČENEM REDU. V PREMIŠLJENI KOMPOZICIJI.«
VELIKANU SE JE ZDELO, DA NE SLIŠI DOBRO: »KOMPO ... KAJ?«
IN RIBICA JE PONOVILA: »KOM–PO-ZI-CI-JA. SAJ VEŠ, TI, KI SKALE MEČEŠ. NE MEČEŠ JIH BREZ PRAVEGA REDA, MAR NE? ODLOČIŠ SE, KATERO BOŠ VRGEL KAM. TAKO SE TUDI UMETNIK ODLOČI, KJE BO KATERI IZMED PREDMETOV NA NJEGOVI FOTOGRAFIJI ALI SLIKI.«
VELIKAN JE GLOBOKO PRIKIMAL IN ZAMOMLJAL SEBI V BRADO: »MOGOČE BI BILO RES BOLJE, DA BI TAKO DELAL.«

ZATO SE JE ŠE KAR OZIRAL NAZAJ K SLIKAM, KO STA Z RIBICO ŽE STOPALA PROTI MANJŠI DVORANI GALERIJE.
»PAZI!« GA JE POSVARILA RIBICA, SAJ SE JE SKORAJ ZALETEL V KOVINSKI DROG.
»DA NE BOŠ PODRL TE INSTALACIJE,« GA JE OPOZORILA, DA JE DROG DEL UMETNINE, KI JE BILA POSTAVLJENA SREDI PROSTORA. SAMA PA JE HUDOMUŠNO ZAPLAVALA SKOZI UMETNINO IN RAZLAGALA: »INSTALACIJA JE KOMPOZICIJA PREDMETOV V DVORANI. KOM-PO-ZI-CI-JA.« VELIKAN SE JE NAMRDNIL: »KOMPOZICIJA, SAJ VEM.«

V DRUGI DVORANI GALERIJE STA SI OGLEDALA KIP.
»KAJ PREDSTAVLJA TALE KIP?« JE RIBICA POMENLJIVO VPRAŠALA VELIKANA.
VELIKAN JE HODIL OKROG IN OKROG KIPA: »GLEDAM … TUDI Z MISLIMI GLEDAM … AMPAK … NE BI VEDEL.«
RIBICA SE JE ZELO VESELO PREKOPICNILA, S PLAVUTJO LOPNILA VELIKANA PO RAMI IN VZKLIKNILA: »NAJU!«
VELIKAN JE BIL NADVSE PRESENEČEN: »KAKOOOO? NI MOGOČE.«
RIBICA JE ZATRDILA: »NASLOV TEGA KIPA JE VELIKAN IN RIBICA!«
»PA SAJ NAJU KIPAR NIKOLI NI VIDEL!« JE ŠE KAR UGOVARJAL VELIKAN.
A TUDI RIBICA SE NI DALA KAR TAKO: »TAKO SI ON PREDSTAVLJA RIBICO IN VELIKANA. JAZ MISLIM, DA STA NAMA KAR PODOBNA.«
VELIKAN JE ZNOVA OBHODIL KIP. RIBICA GA JE SPODBUJALA: »GLEJ Z MISLIMI!«
ZDAJ JE NJEGOV OBRAZ OD KORAKA DO KORAKA POSTAJAL BOLJ VEDER. KONČNO JE STISNIL PEST IN JO DVIGNIL PROTI PRSIM, KOT V ZMAGOSLAVJU: »PRAV IMAŠ! NEKAJ TEBE IN SEBE NAJDEM V TEM.«

NAENKRAT PA STA OBA KAR POSKOČILA OD PRESENEČENJA. ZASLIŠALA STA GLOBOK IN RESEN MOŠKI GLAS: »DEŽEVALO BO.« OGLASIL SE JE KIP V DRUGEM DELU DVORANE. TO JE BILA GLAVA, VLITA V BRON. KIPAR JO JE USTVARIL PO LASTNI PODOBI. »AVTOPORTRET,« JE RIBICA REKLA BOLJ ZASE KOT VELIKANU. AVTOPORTRET JE NADALJEVAL S SVOJIM GLOBOKIM GLASOM, ŠE VEDNO RESNO: »MOČNO BO DEŽEVALO, VSE MOGOČE BO PADALO Z NEBA.«
PRIDRUŽIL SE MU JE MEHAK IN LJUBEZNIV ŽENSKI GLAS: »MORDA BI RIBICA IN VELIKAN LAHKO ZAPRLA OKNO?« KO STA SE RIBICA IN VELIKAN OBRNILA V SMERI ŽENSKEGA GLASU, STA ZAGLEDALA SLIKO, KI JIMA JE GOVORILA.
ZDAJ JE RIBICA HITELA POJASNJEVATI VELIKANU: »TO JE PORTRET. SLIKARKA JE NASLIKALA NEKOGA DRUGEGA, NE SEBE.«

TAKOJ ZATEM SE JE ZASLIŠALO GRMENJE.
STEMNILO SE JE.
SKOZI ODPRTO OKNO JE V DVORANO
ZAPIHAL MOČAN VETER.
AVTOPORTRET SE JE ZAČEL VEDNO
HITREJE VRTETI OKOLI SVOJE OSI.
ODNESLO GA JE NA DRUGO STRAN
DVORANE. PORTRET SE JE PREKOPICEVAL
GOR IN DOL. NAPOSLED GA JE ODNESLO,
DA JE PRISTAL POLEG AVTOPORTRETA.
VETER JE V DVORANO MEDTEM ŽE NOSIL
VEJE, LISTJE IN PLODOVE PA TUDI
NEKAJ SMETI.
RIBICA SE JE TRUDILA ZAPRETI OKNO. A
VETER, KI JE SUVAL SKOZENJ, JE
BIL PREMOČAN.
TUDI VELIKANU SPRVA NI USPELO. OBE
NJEGOVI VELIKANSKI ROKI NISTA BILI
DOVOLJ, DA BI ZAPRL OKENSKI KRILI.
VELIKANU JE USPELO ŠELE, KO JE NA
OKENSKI KRILI Z VSO MOČJO OPRL SVOJ
MOGOČNI HRBET IN JU ZAPAHNIL.
TLA DVORANE SO BILA VISOKO NASTLANA
Z REČMI, KI JIH JE V DVORANO PREDTEM ŽE
POMETLA NEVIHTA.

MED SMETMI SO BILE PLASTENKE. IN GLEJ, ČEPRAV JE V DVORANI ZDAJ VLADALO ZATIŠJE, SO SE DVIGNILE V ZRAK, ZAPLESALE IN SKOČILE SKUPAJ V ZABOJČEK, KI JE SLONEL OB STENI.
»SI VIDELA?« JE BIL OSUPEL VELIKAN.
»RES ČUDEŽNO,« JE ZBRANO ODGOVORILA RIBICA, »AMPAK TAKO NASTAJA TEHNIKA ASEMBLAŽA. TALE JE RECIKLIRAN IZ PREDMETOV, KI BI SICER OSTALI V SMETEH.«
»KIPI GOVORIJO, STEKLENICE PLEŠEJO – PA KAJ ŠE!« JE BIL OSOREN VELIKAN.
MORDA JE BILO VSE SKUPAJ ZANJ PREVEČ IN SE JE ZAČEL SPRAŠEVATI, ALI GA IMA KDO ZA NORCA.
MORDA PA JE LE SOVRAŽIL NEVIHTE. ZARADI TE, KI SE JE PRAVKAR KONČALA, JE BIL VES MOKER. IN ŠE NJEGOVO SILNO MOČ JE POSTAVILA NA PREIZKUŠNJO.
RIBICA JE VZTRAJALA: »TO SO ZGODBE, KI TI JIH PRIPOVEDUJEJO UMETNINE.«
»HM, MORDA PA RES,« SE JE POMIRIL VELIKAN.
IZ SMETI NA TLEH JE VZEL DVA PLODOVA. BILA STA KOSTANJA Z DREVESA, KI RASTE POLEG GALERIJE.
VPRAŠAL JE RIBICO: »RECI-KI-KAJ?«
»RECIKLIRANJE JE IZRAZ ZA PONOVNO UPORABO ODVRŽENIH REČI,« JE RAZLOŽILA RIBICA.
VELIKAN JE POMISLIL: »TA DVA KOSTANJA BOM RECIKLIRAL. LE POČAKAJ, RIBICA, BOŠ ŽE VIDELA.«
RIBICI PA JE REKEL: »VEŠ KAJ, DOVOLJ SEM VIDEL. NA SONCE BI SE RAD VRNIL. ZJASNILO SE JE.«
IN RES JE DVORANO NAPOLNILA ZLATA SVETLOBA.
A RIBICA GA JE ZADRŽALA: »ŠE NEKAJ TI MORAM POKAZATI.«

VRNILA STA SE V VELIKO DVORANO GALERIJE.
»ALI VEŠ, DA SLIKAR VČASIH ENAKO SLIKO NAREDI TUDI DVAKRAT?« JE RIBICA VPRAŠALA VELIKANA.
»KER SE PRVIKRAT ZMOTI?« JE ODGOVORIL VELIKAN.
RIBICA JE ODKIMALA IN MU POKAZALA SLIKO: »NE, KER NAJPREJ NAREDI OSNUTEK. TEGALE JE UMETNIK NASLIKAL, PREDEN JE ZAČEL SLIKATI VELIKO OLTARNO SLIKO.«

NATO JE VELIKANU POKAZALA PRAVO SLIKO IN REKLA: »VIDIŠ, TOLE JE KONČNA VELIKA OLTARNA SLIKA. V RIBNIŠKI CERKVI SI LAHKO OGLEDAŠ, KAKO JE UMEŠČENA V OLTAR. TAM BOŠ NAŠEL TUDI DRUGE PRIMERE CERKVENE UMETNOSTI.“
VELIKAN JE ZA TRENUTEK POSTAL IN SI OBOJE OGLEDAL Z ZANIMANJEM.

VPRAŠAL PA JE: »JE BILO VSE, KAR SVA VIDELA V GALERIJI, RAZSTAVA?«
RIBICA SE JE RAZVESELILA VPRAŠANJA: »DA, V GALERIJI SO UMETNINE TAKOLE RAZSTAVLJENE. NA RAZSTAVI JIH GLEDAMO VSAKO ZASE PA TUDI VSE SKUPAJ. KO SO POVEZANE Z DRUGIMI UMETNINAMI, POVEDO ŠE KAJ VEČ, KOT PA, KADAR SO SAME ZASE.«

VELIKAN JE BIL ZADOVOLJEN: »RIBICA, OGROMNO SI ME NAUČILA IN PREKRASNE UMETNINE SI MI POKAZALA.«
A VENDARLE SE JE ODLOČNO POSLOVIL: »TALE VIHARČEK ME SKRBI. MORDA JE RAZMETAL MOJE SKALE DRUGAČE, KOT SEM JIH POSTAVIL JAZ. POGLEDAT MORAM.«
RIBICA JE OSTALA V GALERIJI IN MU S PRAGA HIŠE POMAHALA: »PRIDI ŠE KDAJ!«
VELIKAN JE BIL ŽE ČEZ MOST, KO JE ZAKLICAL NAZAJ: »BOM. O, Z VESELJEM!«

NEKAJ DNI KASNEJE PA JE BILA RIBICA TISTA, KI JE OBISKALA VELIKANA.
ZA OBISK SI JE IZBRALA KRASEN SONČEN DAN.
VELIKANA JE NAŠLA PRAV NA JASI, KJER GA JE PRVIČ ZAGLEDALA.
OBKROŽEN JE BIL S SKALAMI. VENDAR SO BILE SKALE ZDAJ RAZPOREJENE V KOMPOZICIJO.
VELIKAN JE STAL POLEG ENE IZMED NJIH IN JO TAKO ZAVZETO KLESAL, DA NI OPAZIL RIBICE, KI SE MU JE PRIBLIŽEVALA.
MED DELOM SI JE PREPEVAL: »RE-CI-KLI-RA-NJEEE ... KOM-PO-ZI-CI-JAAA ... KIP, KI KAJ PO- VEEE ... TO MOJ JE A-TE-LJEEE ... GA-LE-RI-JA BLI-ZU JEEE .. UMET-NOST JE ZA-MEEE ... ZLA- TA RI-BI-CAAA ... ZLA-TA, ZLA-TA JEEE ...«
IZ ŽEPA JE VZEL DVA KOSTANJA IN JU PRITRDIL NA SKALO, KI JO JE KLESAL.
RIBICA SE MU JE TIHO PRIKRADLA ZA HRBET, NATO PA MU ZAŠEPETALA V UHO: „TO PA JE ZDAJ ČISTO DRUGAČNO UKVARJANJE S SKALAMI, MAR NE?“
VELIKAN SE JE ZDRZNIL IN V HIPU IZPUSTIL DLETO IN KLADIVO.
KO PA JE ZAGLEDAL RIBICO, STA SE OBA OD SRCA NASMEJALA.
ŠE DOLGO STA SKUPAJ LEŽALA V TRAVI IN OBČUDOVALA SKALE. VELIKAN JE VNOVIČ IN VNOVIČ PREPEVAL: »KOM-PO-ZI-CI-JAAA ... INSTA-LAAAAA-CIJA ... TO MOJ JE A-TE-LJEEE ... UMET-NOST JE ZA-MEEE ...«
BIL JE TAKO PRIJETEN SONČEN DAN. IN KAR NI IN NI GA HOTELO BITI KONEC.